

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

14 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Elena Covalenco,

Judecători

Iurie Diaconu, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 aprilie 2016, declarat de avocata Maștalîn Tatiana, în numele inculpatei

Celonenco Olga Xxxxxx, născută

la xx xxxxxxxxxxxxxx xxxx în s. Xxxxxxxx, r-nul Xxxxxxxx, locuitoare a mun. Xxxxxxxx, șos. Xxxxxxxx x ap. xx, cetățeană a R. Moldova, anterior condamnată prin:

1) sentința Judecătoriei Grigoriopol, mun. Chișinău din 18.11.2013 și decizia Curții de Apel Chișinău din 05.02.2014, în baza art. 190 alin. (4), 96 Cod penal la 4 ani și 8 luni închisoare, cu amânarea executării pedepsei până la atingerea vârstei de 8 ani a copilului Xxxxxxxx X., născut la xx.xx.xxxx;

2) sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 23.05.2014 și decizia Curții de Apel Chișinău din 04.11.2014, în baza art. 190 alin. (2) lit. c), 84 alin. (4), 96 Cod penal la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau a exercita o activitate ce ține de gestionarea bunurilor materiale și financiare pe un termen de 2 ani, cu amânarea executării pedepsei până la atingerea vârstei de 8 ani a copilului Xxxxxxxx X., născut la xx.xx.xxxx.

Termenul de examinare,

instanța de fond: 19.01.2015 – 18.01.2016,

instanța de apel: 22.02.2016 – 18.04.2016,

instanța de recurs: 11.05.2017 – 14.06.2017.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 18 ianuarie 2016, Celonenco Olga a fost achitată de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, din lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii.

2. Instanța de fond a constatat că inculpata Celonenco Olga este învinuită că la 15 octombrie 2010, aflându-se în Parcul Central de pe bd. Ștefan cel Mare, mun. Chișinău, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, acționând cu intenție directă, cunoscând cu certitudine că nu dispune de posibilitatea perfectării pachetului de documente necesare pentru obținerea cetățeniei Federației Ruse de către Volentiri O., sub acest pretext, prin înșelăciune și abuz de încredere a însușit de la Volentiri E. suma de 1100 euro, care conform ratelor oficiale de schimb a BNM din 15.10.2010, constituia 17.875 lei, însă obligațiunile asumate nu le-a realizat, iar banii încasați i-a însușit în scopuri personale.

Tot ea, la 13 decembrie 2010, aflându-se în cafeneaua „McDonalds” de pe bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, mun. Chișinău, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, acționând cu intenție directă, cunoscând cu certitudine că nu dispune de posibilitatea perfectării pachetului de documente necesare pentru obținerea cetățeniei Federației Ruse de către Volentiri O., sub pretextul invocat, prin înșelăciune și abuz de încredere a însușit de la Volentiri E. suma de 1200 euro, care conform ratelor oficiale de schimb a BNM din 13.12.2010 constituia 19.440 lei, însă obligațiunile asumate nu le-a realizat, iar banii încasați i-a însușit în scopuri personale.

Instanța a reținut că inculpata nu a recunoscut vina, iar în acțiunile ei lipsesc semnele constitutive ale infracțiunii.

Sensul juridic al noțiunii de „dobândire ilicită” are sens autentic de sustragere, astfel inculpata nu a dobândit ilicit suma de 2300 euro, deoarece partea vătămată i-a transmis benevol suma menționată, ultima obligându-se prin recipisele semnate să o restituie în luna august 2011.

Prin urmare, în acțiunile inculpatei nu se regăsește acțiunea principală, cât și legătura causală între acțiune și consecințe care în comun formează latura obiectivă.

Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificat ca escrocherie, doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire a bunurilor, urmărea scopul de a le sustrage și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat, la caz lipsind circumstanțele care ar demonstra reavoința din partea făptuitorului și scopul principal de cupiditate prevăzut de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, apărând, astfel, dubii la probarea învinuirii.

3. Procurorul în Procuratura sect. Centru, mun. Chișinău, Mariana Cherpec, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie condamnată în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activitate ce ține de gestionarea bunurilor materiale și financiare pe un termen de 4 ani, cu amânarea executării pedepsei până la atingerea vârstei de 8 ani a copilului – XXXXXXXX X., născut la xx.xx.xxxx.

Apelanta a invocat, că instanța de fond a dat o apreciere juridică greșită circumstanțelor de fapt și de drept stabilite, cât și probelor administrate.

Reieșind din cumulul de probe pertinente și concludente examinate în cadrul cercetării judecătorești care coroborează între ele, se constată că inculpata până a intra în posesia mijloacelor bănești a avut intenția de a-i însuși, convingând-o pe partea vătămată Volentiri E., despre posibilitatea reală pe care o deține de a o ajuta în vederea dobândirii cetățeniei Federației Ruse de către fiica ultimei, iar la rândul său partea vătămată fiind convinsă că acest lucru va fi îndeplinit, i-a transmis în două rate sumele indicate de inculpată - 1100 și 1200 euro.

Instanța de fond nu a luat în considerație că anterior inculpata a fost condamnată definitiv pe cauze similare.

3.1. A declarat apel și partea vătămată Volentiri E., solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie condamnată conform învinuirii formulate.

Apelanta a indicat, că instanța de fond nu a dat aprecierea cuvenită probelor administrate care demonstrează vinovăția inculpatei în săvârșirea faptelor incriminate.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 aprilie 2016, a fost admisă cererea părții vătămate Volentiri E. de retragere a apelului, procedura de apel fiind încetată.

Apelul procurorului a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Celonenco Olga a fost condamnată în baza art.190 alin. (2) lit. c) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de gestionare a resurselor financiare pe un termen de 2 ani.

În temeiul art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepsei aplicate cu pedeapsa stabilită prin Decizia Curții de Apel Chișinău din 04.11.2014, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani și 1 lună închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita o anumită activitate ce ține de gestionarea bunurilor materiale și financiare, pe un termen de 2 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, pentru femei.

În temeiul art. 96 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoarea i-a fost amânată până la atingerea vârstei de 8 ani a copiilor XXXXXXXX X. născut la xx.xx.xxxx și XXXXXXXX X. născut la xx.xx.xxxx.

Instanța de apel a constatat că la 15 octombrie 2010, inculpata Celonenco Olga, aflându-se în Parcul Central de pe bd. Ștefan cel Mare, mun. Chișinău, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, acționând cu intenție directă, cunoscând cu certitudine că nu dispune de posibilitatea perfectării pachetului de documente necesare pentru obținerea cetățeniei Federației Ruse de către Volentiri O., sub acest pretext, prin înșelăciune și abuz de încredere a primit suma de 1100 euro de la Volentiri E., care conform ratelor oficiale de schimb a BNM din 13.12.2010, constituia 17.875 lei, însă obligațiunile asumate nu le-a realizat, iar banii încasați i-a însușit în scopuri personale.

Tot ea, la 13 decembrie 2010, aflându-se în cafeneaua „McDonalds” de pe bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, mun. Chișinău, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, acționând cu intenție directă, cunoscând cu certitudine că

nu dispune de posibilitatea perfectării pachetului de documente necesare pentru obținerea cetățeniei Federației Ruse de către Volentiri O., sub pretextul invocat, prin înșelăciune și abuz de încredere a primit suma de 1200 euro de la Volentiri E., care conform ratelor oficiale de schimb a BNM din 13.12.2010 constituia 19.440 lei, însă obligațiunile asumate nu le-a realizat, iar banii încasați i-a însușit în scopuri personale.

Astfel, inculpata a comis infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, escrocheria, adică a dobândit ilicit mijloace bănești în valoare totală de 37.315,00 lei, prin înșelăciune și abuz de încredere, cauzând părții vătămate Volentiri E. daune în proporții considerabile.

Instanța de apel a reținut, că inculpata nu a recunoscut vinovăția declarând că partea vătămată Volentiri E. a întrebat-o dacă poate să accelereze procesul de primire a cetățeniei Federației Ruse pentru fiica sa, Volentiri O. Nu i-a spus că activează la ambasadă, comunicându-i doar că peste o săptămână va cunoaște dacă persoana care l-a ajutat pe Rugina V. să perfecteze cetățenia, o va putea ajuta și pe ea. Cu o săptămână înainte a discutat cu Zlatariova E., care activează la ambasada Rusiei în Tiraspol. Pe 15.10.2010, partea vătămată i-a transmis 1100 euro, dar cu împrumut, pentru care i-a lăsat o recipisă. În luna decembrie, partea vătămată i-a mai transmis 1200 euro, tot cu împrumut, pentru reparația apartamentului și rezolvarea problemelor de sănătate. După anul nou, a telefonat partea vătămată și i-a explicat că a discutat cu Zlatariova E. și că aceasta i-a comunicat că fiica părții vătămate trebuie să se prezente pentru perfectarea cetățeniei. În luna februarie a născut un copil cu o boală cronică, iar banii care urma să-i restituie au fost utilizați pentru tratamentul ei. Zlatariova E. solicita banii, iar ea lua doar 200 euro pentru intermediere. Fiica părții vătămate nu a primit cetățenia, deoarece ea a plecat o perioadă peste hotare, iar când a revenit a pierdut legătura cu Zlatariova E. Nu a ajutat la dobândirea cetățeniei ruse, doar a oferit un sfat, iar banii i-a luat cu împrumut, deci este vorba de relații civile.

Totodată, vinovăția inculpatei este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Volentiri E. a declarat că inculpata i-a spus că este lucrător al Ambasadei Rusiei din R. Moldova și că poate să o ajute să urgenceze procesul de perfectare a cetățeniei ruse a fiicei în schimbul sumei de 2300 euro. I-a transmis inițial 1100 euro și copia buletinului de identitate al fiicei sale, adeverința de naștere, diploma de studii. Ulterior, inculpata i-a comunicat că totul decurge bine și să-i transmită restul sumei de 1200 euro, care i-a și transmis-o în luna decembrie, fiind în restaurantului „McDonalds”. Inculpata i-a restituit actele care i-au fost transmise anterior și a zis că procedurile vor dura un an. În februarie 2012 a contactat-o din nou dar aceasta nu mai răspundea, motiv pentru care s-a adresat la poliție.

Prin recipisa din 15.10.2010, Celonenco O. confirmă faptul primirii de la Volentiri E. a sumei de 1100 euro.

Conform recipisei din 13.12.2010, Celonenco O. a primit de la Volentiri E. suma de 1200 euro.

Argumentele inculpatei că ar fi împrumutat banii de la partea vătămată având cu aceasta relații civile și stingând datoriile în limita posibilă, contravine probelor enunțate.

Or, intențiile infracționale și urmărirea scopului infracțional al inculpatei este confirmat prin declarațiile părții vătămate Volentiri E., că inculpatei nu i-a dat bani cu împrumut cum stipulează aceasta dar, a convenit asupra sumei de 2300 euro pentru a-i perfecta pașaportul rusesc fiicei sale Zubova O., recipisele fiind întocmite de Celonenco O.

Declarațiile părții vătămate sunt veridice, pertinente și concludente, coroborând între ele, fiind susținute și confirmate prin recipisele enunțate supra, declarațiile fiind consecvente, completându-se reciproc, date sub jurământ, ea fiind avertizată de răspundere penală pentru declarații false, neexistând temei de a nu crede acestor declarații.

Or, cumulul probelor pertinente și concludente, examinate în cadrul cercetării judiciare și care coroborează între ele, relevă că inculpata, până a intra în posesia respectivelor mijloace bănești a avut intenția de a-i însuși, convingând-o pe partea vătămată despre posibilitatea reală pe care o deține pentru a o ajuta în vederea dobândirii cetățeniei Federației Ruse de către fiica ultimei, iar la rândul său partea vătămată fiind convinsă că acest lucru va fi îndeplinit i-a transmis în două rate 1100 și respectiv 1200 euro.

Declarațiile inculpatei urmează a fi calificate ca o versiune de apărare și eschivare de la răspundere penală, fiind combătute prin probe concludente și pertinente.

Însăși inculpata a declarat în cadrul ședinței de judecată că prima dată a făcut cunoștință cu partea vătămată în momentul când s-au întâlnit și au discutat referitor la perfectarea pachetului de documente necesare pentru dobândirea cetățeniei Federației Ruse de către fiica părții vătămate, respectiv este neclar cum o persoană necunoscută poate să dea cu împrumut o sumă de bani unei alte persoane pe care o întâlnește pentru prima dată și nu cunoaște nimic despre ea.

Au fost administrate suficiente probe care dovedesc incontestabil că pretextul transmiterii banilor de către partea vătămată către inculpată a constituit-o prestarea unor servicii legate de perfectarea cetățeniei Federației Ruse, inculpata asigurând partea vătămată că ar activa în cadrul Ambasadei Federației Ruse și că datorită funcției deținute ar putea urgenta perfectarea actelor nominalizate.

Mai mult, inculpata a recunoscut că banii însușiți de la partea vătămată i-a utilizat pentru necesități personale, deoarece a născut un copil și avea nevoie de bani, că banii nu au fost transmiși conform destinației persoanei pe nume E. Zlatariova, care după spusele inculpatei activa în cadrul Ambasadei Federației Ruse din Tiraspol, dar au fost utilizați pentru necesități personale.

Restituirea de către inculpată părții vătămate a sumei de 1200 euro până la pronunțarea sentinței, prezintă doar o circumstanță atenuantă care poate fi luată în considerare la individualizarea pedepsei, însă nicidecum nu poate fi apreciată ca un raport de natură juridico-civilă.

Astfel, obiectul juridic principal al infracțiunii imputate inculpatei, îl formează relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile. Obiectul material al escrocheriei este format din bunurile care au o existență materială, sunt

create prin munca omului, dispun de valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile și străine pentru făptuitor, iar în speță obiectul material fiind banii în valoare de 2300 euro pe care inculpata i-a însușit de la partea vătămată.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art.190 Cod penal, are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă alcătuită din două acțiuni (inacțiuni): a) acțiunea principală, care constă în dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, adică sustragerea lor; b) acțiunea sau inacțiunea adiacentă, care constă, în mod alternativ, în înșelăciune sau abuz de încredere; 2) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Latura subiectivă este determinată prin vinovăție sub formă de intenție directă, în speță - intenția de a dobândi ilicit mijloace bănești de la partea vătămată prin înșelăciune și abuz de încredere, cauzându-i astfel daune în proporții considerabile.

Or, inculpata din start a manifestat intenție directă și scop de cupiditate în vederea dobândirii ilicite a bunurilor altor persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, a înșelat partea vătămată Volentiri E., obținând ilegal mijloace bănești în sumă de 1100 și respectiv 1200 euro.

Inculpata a semnat recipisele, urmărind scopul de a insufla încredere părții vătămate, dar din probele acumulate reiese că acesta din start nu avea intenția să-și exercite angajamentele asumate.

Instanța de fond a dat o apreciere eronată acțiunilor inculpatei, considerând că fapta acesteia nu întrunește elementele infracțiunii, astfel instanța unilateral și subiectiv a dat apreciere declarațiilor părții vătămate, ignorând prevederile art.101 Cod de procedură penală, instanța a pus la baza sentinței doar declarațiile inculpatei, care sunt contrare celor date de partea vătămată și martor, mai mult, nu s-a ținut cont de faptul că escrocheria este o infracțiune materială și se consideră consumată din momentul în care făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau de a dispune de bunurile altuia la dorință.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 16, 61, 75-77 Cod penal, că pe caz s-a stabilit circumstanța agravantă - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, și circumstanța atenuantă - aflarea la întreținerea inculpatei a doi copii minori, că infracțiunea săvârșită face parte din categoria celor grave, concluzionând că pentru atingerea scopului pedepsei penale, urmează a-i fi stabilită o pedeapsă cu închisoarea.

5. Avocata Maștalin Tatiana a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii, cu menținerea sentinței instanței de fond.

Recurenta a menționat, că instanța de apel greșit a apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și a *casat sentința în parte ce ține de stabilirea pedepsei.*

Instanța de apel a ignorat circumstanțele că inculpata nu a recunoscut vinovăția atât în cadrul instanței de fond cât și în apel, iar instanța de fond prin emiterea unei sentințe de achitare corect a stabilit lipsa elementelor infracțiunii în acțiunile inculpatei, care nu a avut intenția de a acționa ilegal, așa cum i se incriminează, acțiunile ei fiind guvernate preponderent de relații civile între două părți.

Instanța de fond corect a motivat că inculpata a împrumutat în scopul rezolvării problemelor personale, și anume tratamentul medical în perioada gravidității și cei doi copii minori la întreținere. În prezent, inculpata are 3 copii la întreținere, dintre care doar fiica mai mare nu locuiește cu ea. Nu avea posibilitatea de a întoarce în termen datoria, apelând astfel la partea vătămată cu rugămintea de a o aștepta pentru a-i întoarce banii în rate.

Vina inculpatei nu a fost dovedită prin nici o probă, precum și intenția acesteia de a sustrage banii sau lipsa intenției de a-i întoarce în momentul întocmirii recipisei la transmiterea banilor.

Partea vătămată a depus o cerere de renunțare la apel, care a fost admisă de către instanța de apel și a pledat pentru menținerea sentinței instanței de fond de achitare a inculpatei.

Decizia instanței de apel este una eronată, bazată pe presupuneri și nu pe probe concrete, care de fapt au fost cercetate minuțios în cadrul instanței de fond rezultând cu pronunțarea unei sentințe de achitare.

Instanța de apel a dat o apreciere eronată probelor, declarațiilor părților, greșit concluzionând privind vinovăția inculpatei.

Despre termenele restituirii banilor s-a menționat expres în textul recipisei, iar intenția de a nu întoarce banii nu a fost dovedită nici printr-o probă.

Hotărârea instanței de apel este una ilegală, în contradicție cu practica CtEDO că nici o persoană nu poate fi privată de libertate din motivul nerestituirii în termen a unor bunuri.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală – faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt reprezintă stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect, se reține că recursul ordinar este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, invocându-se doar temeiul că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate supra, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că instanța a dat

faptei săvârșite o încadrare juridică greșită și care ar fi, în asemenea caz, încadrarea juridică corectă a faptei comise, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Totodată, art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală prevede, inclusiv, următoarele temeuri pentru un recurs ordinar - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Dar, în recursul menționat, nu este indicat care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele din art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, lipsind cu desăvârșire și argumentarea ilegalității hotărârii contestate în aspectul dat (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursul ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu sunt întrunite elementele infracțiuni, când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatei și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acesteia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Volentiri E., că inculpata i-a spus că este lucrător al Ambasadei Rusiei din R. Moldova și că poate să o ajute să urgenteze procesul de perfectare a cetățeniei ruse a fiicei sale contra sumei de 2300 euro, iar ea i-a transmis în două rate această sumă de bani și actele fiicei cerute de inculpată; recipisele din 15.10.2010 și 13.12.2010 semnate de inculpată întru confirmarea primirii de la partea vătămată a sumei de 2300 euro, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct

de vedere al pertinentei, concluziei, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel indicând argumentat și detaliat motivele pentru care a respins dovezile și versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând elocvent prezența în acțiunile inculpatei a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Concluziile instanței de apel coroborează cu jurisprudența națională, conform căreia primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat. Alături de alte circumstanțe, intenția este demonstrată prin situația financiară extrem de neprielnică a persoanei, care-și asumă angajamentul, la momentul încheierii tranzacției, lipsa de fundamentare economică și caracterul nerealizabil al angajamentului asumat, lipsa unei activități aducătoare de beneficii, necesare onorării angajamentului (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 28.06.2004, nr.23 Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor*).

În această consecutivitate se reține că împrejurările nominalizate se regăsesc clar și cert în speța de pe rol. Or, conform dovezilor prezentate de acuzare, inculpata din start a manifestat intenție directă și scop de cupiditate în vederea dobândirii ilicite a bunurilor altor persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, înșelând partea vătămată și obținând ilegal mijloace bănești în sumă de 2300 euro. Inculpata însăși a recunoscut că banii primiți de la partea vătămată i-a utilizat pentru necesități personale, precum și că banii nu au fost transmiși conform destinației persoanei pe nume E. Zlatariova, care activa în cadrul Ambasadei Federației Ruse din Tiraspol, dar i-a utilizat pentru necesități personale.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza

probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatei sunt întrunite elementele infracțiunii, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică corectă, și că recursul de pe rol este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul nominalizat este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Maștalîn Tatiana, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 aprilie 2016, în privința inculpatei Celonenco Olga Xxxxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 28 iunie 2017.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Guzun